

Kázání Růžďka (Ratiboř) 2.12.2018 1. adventní neděle **Jako za dnů Noe...** Radek Hanák

Introit: *Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím. Řekněte nerozhodným srdcím: Buďte rozhodni, nebojte se! Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit. (Izajáš 35, 3-4)*

Píseň 271

Modlitba

Čtení: Malachiáš 3, 19-24

Píseň 274

Text kázání: Lukáš 17,20-37

Bratři a sestry,

jak víme, doba adventu je dobou očekávání na Pána Ježíše Krista a s ním příchod Božího království. Připomínáme si biblické texty, které mluví o jeho druhém příchodu, o tom, jak je třeba bdít, připravit se a jak v této souvislosti bude přicházet i Boží soud. Často si ale představujeme, že to je hudba daleké budoucnosti.

Když se ale Pána Ježíše ptali farizeové, *kdy přijde Boží království?*, tak Ježíšova odpověď byla překvapivá, až šokující: **Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli vypožorovat (ve znamení), ani se nedá říct: „Hle, je tu“, nebo „je tam!“** *Vždyť království Boží je mezi vámi.* Možná i my sami přemýšlíme někdy podobně jako farizeové. Očekáváme příchod Božího království, příchod lepších časů, máme o tom své představy a přitom si ani neuvědomujeme, že **Boží království už je mezi námi.** Vždyť se přece vlomilo do tohoto světa v osobě Ježíše Krista. Království Boží je uprostřed vás! Anebo respektive mělo by přece být. Tam, kde je Ježíš uprostřed, tam je Boží království. Všeobecně se tedy očekává, že Boží království by mělo být ve společenství církve, jistě pak v rodinách věřících a mělo by se projevovat skrze životy nás všech křesťanů. Ale je tomu tak doopravdy? A jak se tedy má projevovat? Když Ježíš říká, že **království Boží nepřichází tak, abyste ho mohli vypožorovat**, tak v přesném překladu je, že **nepřichází s pozorováním**, tzn. s pozorováním nějakého zvláštního znamení. Jestliže tedy Boží království by mělo být již mezi námi, pak by se mělo projevovat především skrze působení Ducha svatého v našich životech. Protože Duch svatý ukazuje a směřuje k Pánu Ježíši Kristu. **A pokud je středem našeho života Kristus, pak se v našich životech děje proměna charakteru, od sobectví a pýchy, k lásce a pokoře.** A ve zdravém společenství církve by měl pak každý člověk pocítit přece lásku bez přetvářky, bez pohrdání, bez odsuzování, měl by pocítit přijetí, nikoliv odmítnutí a měl by tam vnímat i pokoj Boží i naději pro svůj život a taky své místo. A teď ruku na srdce. Je tedy mezi námi opravdu Boží království? Projevují se mezi námi tyto jeho znaky? A co v našich rodinách? A co u nás samotných? Pokud to mezi námi není, nebo je jen zčásti, je to jistě k zamyšlení.

Tenkrát **za dnů Noe** lidé nerozpoznávali Boží království, Boží jednání, Boží vůli. Proč? Protože měli své starosti, své zájmy a skrze ně byli zaslepeni. Nešlo jim o prosazování Božích věcí ve svých životech. Ježíš říká, že **jedli, pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vešel do korábu, a přišla potopa a zahubila všechny.** Díky svým činnostem lidem jaksi nezbyval čas na Boha, aby se ho ptali na Boží vůli do svého vlastního života. **Jedli, pili**, stále měli co oslavovat. Neměli čas na Boha, protože jeden víkend oslavoval narozeniny jeden z rodiny, druhý víkend druhý a tak dále. **Ženili se a vdávaly**, tady ta slova znějí, jakoby se to dělo stále dokola, jakoby to nebyla jednorázová akce pro jedince, ale jakoby jedinec se ženil na potkávání. Tzn. třeba několikrát za život. **Stejně tomu pak bylo za dnů Lotových. Jedli, pili, kupovali, prodávali, sázeli a stavěli.** I zde vidíme, jaká byla náplň tamního lidu, jaké měli priority. **Kupovali, prodávali. Sázeli, stavěli.** Podobně dnes. Dnešní generace vyměnila nedělní návštěvu křesťanských chrámů za masivní chrámy konzumu. Nakupuje se a prodává. No a to slovo sázeli, má dnes pro nás spíše jiný význam. Kolik lidí sází sportku, anebo na fotbalové výsledky? Známe hodně lidí, jejichž život je naplněn a organizován tímto podivuhodným věštěním. Kolik ale také křesťanů dnes řekne, *viš, já nemám čas přijít na biblickou, nebo na modlitebni už vůbec.* Mám nějaké shánění, zařizování. Mám za to, bratři a sestry, že to, co je zde popisováno, není něco nenormálního. Člověk musí **jíst, pít, kupovat, stavět**, ale přesto zde v tom výčtu nějak chybí, že by se modlili a žili pokorně před Bohem a jemu sloužili. Místo Boha však mají na prvním místě jiné záležitosti. A o Bohu v jejich životě není žádné zmínky! Když bychom si navíc přečetly oba ty SZ příběhy, dozvěděli bychom se, že **země byla zkažená hříchem, respektive, že hříchy Sodomy volali až do nebe.** Tato slova v NZ Ježíšově výpovědi nezní. Ježíš totiž ukazuje už na příčinu, proč k tomu zkažení vlastně došlo. Protože lidé měli poskládané priority podle sebe. A na prvním místě Bůh jistě nebyl. Naopak na prvním místě byli radovánky, oslavy, starost o živobytí, o plné břicho, pohodlí a štěstí. A na Boha? Tam již jaksi čas nezbyval. A tady je ta příčina, kde začíná šikmá plocha od Boha k hříchu. **Hřích v hebrejském překladu znamená**

minutí se cíle. Vzdálení se Bohu, postupné odcizení. Člověk pak přilne k jiným věcem, nežli k Bohu a podlehně pocitu, že Boha v podstatě nepotřebuje.

Jistě, bratři a sestry, se nikdo z nás nechce minout cíle Božího království. Jistě každý z nás si uvědomuje, jak nutně potřebujeme Krista, a jak je třeba k Němu přilnout, podržet se Ho, jinak bychom byli ztraceni. Necht' ale Kristu tedy patří to nejčestnější a první místo v našem životě. V adventní zvěsti nám znovu zní výzvy dát si do pořádku své životy, srovnat si priority. Znovu zní výzvy k obrácení, výzvy ke konání Boží vůle. A také ohlašování **blízkosti dne Hospodinova** zní rok od roku silněji. Protože každým dnem se přece přibližuje, aniž víme, kdy to bude. A v této souvislosti je potřeba si tedy znovu připomenout, že **den Hospodinův** všechno tvorstvo také podle Písem rozdělí ve dvě. Jsme si toho vědomi? **Té noci budou dva na jednom loži, jeden bude přijat a druhý zanechán. Dvě budou mlít spolu obilí, jedna bude přijata a druhá zanechána.** To jsou slova Pána Ježíše. Jak se píše ale také v posledních slovech Starého zákona u proroka Malachiáše. **Po svévolnicích zůstane strniště, ale ti, kdo se bojí Hospodina a berou vážně jeho slovo, těm vzejde slunce spravedlnosti.** A zde také před tím dnem Hospodinovým, než k němu dojde je popsáno, že **Bůh posílá proroka Eliáše, aby nás vyzval, vyrovnejte stezky, připravte cestu.** Doslova se tam píše, že **on obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, aby při svém příchodu nezastihl zemi klatou.** Jak je to důležité! Je zde tedy výzva každému z nás, abychom narovnali všechny pokřivené vztahy. A je jedno, že to ze svého pohledu vnímáme, že my jsme nic nezkřivili. Máme jít vše urovnat. Neboť nevíme dne ani hodiny. Možná si myslíme, že se nic neděje, že **je pokoj, nic nehrozí.** Ale dle čeho tak usuzujeme? Za dnů Noe měl Bůh připraven pro celý svět zcela nové pořádky. A kdo to věděl? Jediný Noe. Proč? Protože byl poslušný Bohu, trávil s Bohem svůj čas, rozmlouval s Ním a spolehl se na Jeho slovo a dle něho taky konal. Nebyl jen posluchač Božího slova, ale taky jeho vykonavatel. Viděl dál, než pomíjející priority jeho bližních. Zatímco ostatní stavěli své domy, on stavěl loď pro budoucí církev. On viděl ty nové pořádky.

Zamysleli jste se někdy nad tím, bratři a sestry, že takové nové pořádky může učinit Bůh i dnes? Pravda, **On řekl, že už nikdy nezatopí celý svět.** Ale Izrael taky nevěřil proroku Jeremjášovi, že skončí v Babylonském zajetí, tak si byli jisti. A nevím, zda si například dostatečně dnes uvědomujeme hrozbu protikřesťanského islámu pro celou Evropu. A to není prorocství, jen čistá prognóza, že vlastně islamisté dnes již osidlují hojně západní Evropu a to bez války. Bůh řekl, že už nezatopí svět, neměli bychom ovšem my křesťané rozpoznávat vážnost situace a stavět bezpečnou loď církve? A neměli bychom Evropu spíše naplňovat poznáním Pána Ježíše, než nechat islamizovat? Bud'me jako Noe, který nezůstal v oblasti teoretizování, ale mnohaletého budování živé víry. Teorie by mu totiž v Den Hospodinův nepomohla.

Tak i před námi je tedy výzva, neboť **nevíme dne ani hodiny.** A navíc mám za to, že poslední hodina již nastala v okamžiku, kdy tohle slovo bylo vyřčeno. Že advent neboli očekávání Pána Ježíše Krista začalo v okamžiku, kdy byl vzat na nebe. A tak bychom měli pokaždé velice dobře zvážít, když nás Bůh volá, když zazní polnice, kdy se mají shromáždit křesťané například k modlitbám. Čeho se v té chvíli přidržíme? Krista, anebo zrovna budeme mít něco důležitějšího? Pokud se ale přidržíme Krista a neulpíme na jiných věcech, pak se nemusíme bát, že se jako Lotova žena otočíme za svým majetkem a pro něj zemřeme. Můžeme pak i v ten poslední den směle doufat, že budeme těmi, kteří budou přijati a ne těmi, kteří budou zanecháni. Amen. modlitba

Píseň 507

Večere Páně

Píseň 621

Slovo posláni: 1. Tesalonickým 5, 1-11

Požehnání: Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětlí a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal, on to také učiní. AMEN.

Píseň 623

